

Майчина любовь.

Отъ Ханриета Девиде.

Имало едно врѣме една оса, която била толкова бѣдна, че дори нѣмала и гнѣзденце. На присмѣхъ хората я наричали Златната оса. Тя не знаела нито да точи конци и плете мрѣжа, нито да прави килийки отъ восъкъ, както пчелицата. Па дори и да разбира-ла това, какво могла да стори, като нѣмало отъ дѣ да вземе восъкъ.

Но тя трѣбвало да има жилище! Тя имала малки дѣщица, които не могли да хвъркатъ и които тя не могла да остави отвънъ на лошото врѣме и подъ очитѣ на разни неприятели.

И тъй тя тръгнала да търси жилище.

— Най-добрѣ е въ гората, мислѣла си тя и отишла тамъ. Тя се спирала прѣдъ всѣко кухо дърво, радвала се и мислѣла:

— Хубаво жилище за мене и за дѣцата ми! Само че всѣко кухо дърво било заето: брѣмбари, мравки, диви пчели, даже кукумявки, бухали и прилѣпи се били настанили тамъ, и никой не искалъ да ѝ отстъпи.

Горката! Цѣль день кръстосвала тя гората и не знаела, дѣ да остави дѣцата си, да прѣношуватъ. Тя надничала въ всѣка цвѣтна чашка, за да види, дали не може да стане люлчица за малкитѣ ѝ, ала навсѣкждѣ намирала или червейче, или брѣмбарче, или малка мушица.

Тя била вече съвсѣмъ отчаяна и натѣжена. Не-надѣйно съгледала една малка хубава восъчна кѣщичка. Тя се вмъкнала въ нея. Нѣмало никой. Огле-